

[Weikop.]

adgang til at give en enkelt tilladelse til at drive flere forretninger, at man fremdeles vil begrænse bevillingernes antal så stærkt, som tilfældet er. Ja, man siger oven i købet, at der i København, Frederiksberg, Gentofte og købstæderne ikke må udstedes flere bevillinger, end der var til rådighed den 1. januar 1957. Nogen saglig begrundelse for at have regler om antallet af bevillinger synes jeg slet ikke der er. Alene det store fald i afgifterne af stærke drikke på restauranterne må vel være et tilstrækkeligt bevis herfor, samt at det antal, der i øjeblikket er fastsat, ikke bliver udnyttet.

Jeg har det ligesom det ærede medlem hr. Vagn Bro, jeg synes ikke om, at den højtærede minister ikke har taget hensyn til justitsministeriets henstilling vedrørende restauratørernes ansvar. Justitsministeren er enig i, at bevillingshaveren er ansvarlig for sine medhjælperes overtrædelse af forskrifterne i § 32, men — og det er det, som det ærede medlem hr. Vagn Bro var inde på: justitsministeren henstiller, at det blev tilføjet, at dette ikke skulle gælde, såfremt bevillingshaveren godtgør, at han stadig og på fyldestgørende måde har påset overholdelsen af forskrifterne, men at det ikke har været ham muligt at hindre den skete overtrædelse. Jeg synes, at den højtærede handelsminister burde have fulgt sin ærede kollega justitsministerens meget venlige henstilling til ham.

Efter at den højtærede handelsminister har tillagt sig — det synes jeg i hvert fald — nogle flere beføjelser i dette lovforslag, end han hidtil har haft, vil jeg også gerne rejse spørgsmålet om overbevillingsnævnet. Jeg er ikke enig i det ærede medlem hr. Vagn Bros syn på overbevillingsnævnet, men jeg rejser spørgsmålet, om det ikke ganske simpelt kan undværes, når den højtærede minister har så mange beføjelser. Mange grunde taler derfor. Jeg vil gerne nævne nogle. Tidligere kunne lokale bevillingsnævn ikke stedbinde en bevilling, men dette måtte overlades til overbevillingsnævnet. Sådant som forslaget nu er formet, bliver jo i fremtiden faktisk alle bevillinger stedbundne. Medens det tidligere var overbevillingsnævnet, kan efter forslaget de lokale bevillingsnævn bestemme, om flytning af bevilling kan finde sted, og når det

lokale bevillingsnævn kan betros flytning af bevillinger — det er efter min mening noget meget vigtigt — så må bevillingsnævnet da også, hvor der foreligger begrundet tvivl om en ansøgers kvalifikationer, kunne betros f. eks. at forny eller give en bevilling, i hvert fald f. eks. for det halve af det normale åremål, måske med den begrænsning, at bevillingsnævnet kun kan gøre det for en periode. Det turde dog være overflødigt at have et overbevillingsnævn til at træffe afgørelser i sådanne spørgsmål. Dertil kommer, at afgørelser i henhold til § 21 kun kan træffes af overbevillingsnævnet, når det lokale bevillingsnævn anbefaler. Hvorfor skal så sådanne sager gå til overbevillingsnævnet?

Så vidt jeg kan bedømme det, er der egentlig kun to tilfælde, hvor det kan være tvivlsomt, om de lokale bevillingsnævn bør give bevillinger. Det er, når det drejer sig om restauranter, der tilhører stat eller kommune. Jeg tænker i denne forbindelse ikke på lokaler, der af en eller anden kommune udlejes til restaurant i en større beboelsesejendom eller lignende — det mener jeg ligger helt udenfor — men udelukkende på restauranter, der ejes af stat eller kommune. Jeg synes ikke, man behøver at have et overbevillingsnævn til at give sådanne bevillinger. Når den højtærede handelsminister i øvrigt tillægger sig forskellige beføjelser, må han jo også udmærket kunne klare dette problem. Jeg tror, at man i det kommende udvalg nøje skal overveje, om overbevillingsnævnet fortsat skal bestå. Jeg er meget imod, at man skal bevare noget, bare fordi det er en tradition, og fordi man har gjort sådan altid, så derfor mener jeg, det er et spørgsmål, man skal tage op. I øvrigt tilsiger jeg en velvillig behandling af lovforslaget. Vi må jo prøve på at få det færdigbehandlet i denne folketingssamling, så vi kan få en ny og for alle parter tilfredsstillende beværterlov.

Aage Fogh: Det har glædet mig at høre, at alle de foregående talere har bragt den højtærede handelsminister blomster for lovforslagets udarbejdelse; det er naturligt, at jeg gør det samme. Den form, hvori lovforslaget fremsættes, er forbilledlig; det er nemt at få oversigt over, noget, som man